

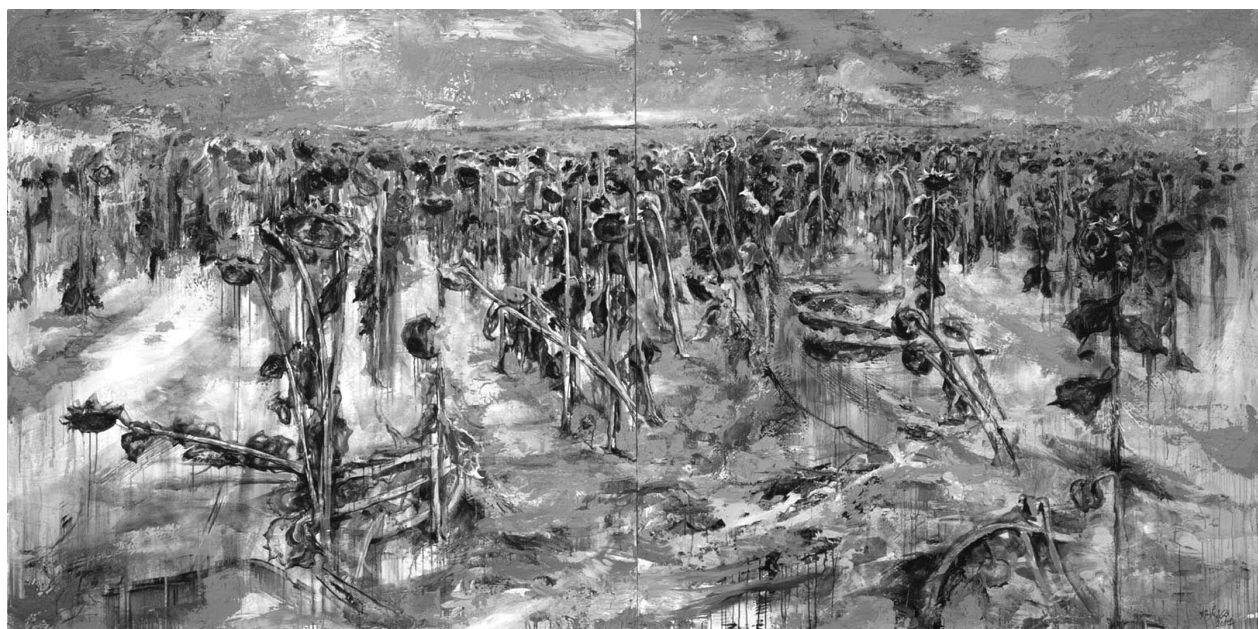
MURÁNYI ZITA

Dávid

*ne mondd hogy a nap az ég Góliát sebe
minden fa egy megfeszített parittyá
Dávidnak nevezi magát a föld
és a mindenség vérző homloka
alatt egy-egy elszáradt fűcsomó rajzolata is
emlékeztetni kezd az elejtett oroszlán karmaira.*

fűz

*szerettem a füzek szomorú ezüsthaját
kivált kora télen ha már megfestette a dér
úgy néztem minden levelére is mintha
isten megkövesült lélegzetét
tartaná az égbe a törzse mindig hófehér
a fa helyére odaképzeltém másvalakit
ősz volt gyászosan rettenetesen öreg
anyámnak neveztem volna el de arcát
árnyékba vonta egy félelmetes felhőgörgeteg
a levelek most már egy-egy megfagyott
könnycseppet formáztak meg míg én a levegőben ő mindig
a bűvös hinta legalján állt két lábam széttárom hátha
fölemelkedik a felhőkből fölszáll egy sebesült fönixmadár.*

Remény (vegyes technika, vászon, 200 × 400 cm, 2017)